

[Bernhard Baunsgaard]

vi skal til at skelne mellem erhvervsrenter og private renter.

Dette kan ikke med fornuft lade sig gøre på en let måde, medmindre man tager et meget langt spring. Vi må sikre, at håndværkeren, købmanden, manufakturhandleren og alle de andre små selvstændige, der typisk har en sammenblanding af erhvervs-mæssige og private renter, ikke kommer i klemme, og de kan tages ud af klemmen, hvis man siger: private renter trækkes fra, men hele den lille erhvervsdrivendes indtægt ligger i proportionalstrækket. Så er det nemlig ligegyldigt, om man trækker fra før skatteberegningen eller bagefter kommer med et nedslag i skatten af tilsvarende størrelse, beregnet netop som regeringen har foreslået. Og det kan vi kun opnå ved at gøre det på én gang. Vi må indføre overgangsordninger, naturligvis, men regeringen må da efterhånden have opdaget, at vi har fået datamaskiner. Dengang vi forhøjede lejeværdien for privatboliger, talte man også om overgangsordninger. Den eneste rimelige overgangsordning er naturligvis at sige til maskinerne: hvad er det for nogle, der kommer ind i klemmen, så der skal gøres noget for dem? Dem giver vi særbehandling. Og vi kan fastsætte åremålet til 5 eller 6 år, som regeringen har foreslået, eller vi kan gøre det over 10 år.

Må jeg så sige om dette med, at det er skatteyderen selv, der for fremtiden skal have bevisbyrden – jeg skal lade være med at komme med aktuelle henvisninger, men kun understrege – at dette, at man nu gør det til en pligt for skatteyderen, bør samtidig gøre det til en pligt for regering og folketing at udforme reglerne på en sådan måde, at et almindeligt, fornuftigt menneske kan klare denne omlægning og denne bevisbyrde, og det har man ikke gjort, når man gør det sådan, som Sverige, hvis de havde været helt tåbelige, havde gennemført deres overgang fra venstre til højre ved at tage én meter ad gangen.

Bollmann CD):

CD betragter dette forslag som en af de allerværste tidslere i regeringens julebuket. Vi finder også, at det er det alvorligste overfald på skatteyderne, som er sket i nyere tid. Vi har selv flere gange talt om en begrænsning i rentefradraget, men i hvert fald ikke efter

disse principper. Derimod kunne man forestille sig en beløbsbegrænsning, men så naturligvis kun for renter af fremtidig gæld. Hvis regeringen virkelig vil forsøge og får held til at gennemtrumfe dette forslag, er der kun én ting at gøre, og det er at komme med et ændringsforslag til § 10, stk. 1, sådan at loven kun får virkning for renter af gæld, der stiftes efter januar 1981.

Vi forstår bare ikke, at regeringen tør tage ansvaret for en så radikal ændring af skattesystemet med så kort en forberedelsestid. Nu har forskellige meget kompetente ekspertudvalg gennem de senere år advaret mod at gennemføre sådanne regler til sontring mellem erhvervs-mæssig og privat gæld, og så skal vi her i løbet af 14 dage uden videre klare alle disse problemer. Ministeren siger blot med en flot håndbevægelse, at det er den erhvervsdrivende, der får bevisbyrden.

Andre ordførere har været inde på en del konkrete problemer i forbindelse med en sådan sontring. Det drejer sig jo om kassekreditter, det drejer sig om virksomheder, der nystartes, og der er en lang række tilfælde, hvor det nærmest bliver umuligt efter de foreslåede regler at skabe rimelighed og retfærdighed.

Det, vi også i denne forbindelse dybt beklager, er, at det hele i mange tilfælde skal afgøres ved et skøn, som om vi ikke havde rigeligt med skøn i den danske skattelovgivning.

Det er selvfølgelig et lyspunkt, at man erkender, at der kan komme visse vanskeligheder – det fremgår af bemærkningerne – både for administrationen og for de erhvervsdrivende. Det er vist meget mildt sagt. Det bliver simpelt hen kaos. De eneste, der får noget ud af det, må være revisorerne, hvis beskæftigelse uden tvivl vil stige ret kraftigt. Men det er vel ikke ud fra beskæftigelses-mæssige hensyn, man kommer med dette forslag.

Jeg skal så vende mig til de provenumæssige virkninger. Her fremgår det af bemærkningerne, at staten i 1986, når omlægningen er fuldt gennemført, skal tjene 2,7 mia kr., og så skriver man, at hele merprovenuet skal gå til forlængelse af proportionalstrækket.

Jeg synes godt, at ministeren, når man nu kommer med sådan et tilsagn i bemærkningerne, kunne have foretaget nogle beregninger over, hvor meget det stræk kunne forlæn-